

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Ο Σταυράκιος όμως, ο οποίος είχε μάθει έντομα μεταξύ των εις θάνατον καταδικη του, προσεβλήθη από καρδιακή κρίση. Ξερνούσε άφροσύ κι' αίμα κι' οι γιατροί που έφρεξαν να τον ίδουσι, κατάλαβαν πώς ο θάνατός του ήταν αναπόφευκτος. Μερικοί κόλακες πού τον περιστοιχίζουν, ήλθισαν ως επί το πλείονος, τόν έθεσάσαν ότι θα ζήση πολύ κι' ότι θα γίνη ο κυρίαρχος της αυτοκρατορίας.

Μά, παρ' δ'α' αυτά, ο Σταυράκιος πέθανε. Για να εξοντώση τόν 'Αέτιο, είχε προκαλέσει πρό του θανάτου του έπαναστάσι στην Καπαδοκία. Δυο μέρες όμως μετά του θανάτου του, οι άρχηγοί της έπαναστάσεως συνελήφθησαν και, άφου βυσανίστηκαν, εξωρίστηκαν.

Τά Χριστούγεννα του έτους αυτού, του 800 μ. Χ., ο Καρολομάγνος έστέφθη αυτοκράτωρ της Δύσεως από τόν Πάπα Άδριανό.

Η Ειρήνη έφρεπε πάντα τόν ελληνοβυζαντινό θαυμασμό για το μεγάλο αυτό άρχηγό τών Φράγκων. Τώρα πού είχε απαλλαγη άπ' τόν πιο επικίνδυνον έχθρό της κι' ήταν έλευθερη να δράση, συλλογίστηκε, μόλις έμαθε τη σημαντική αυτή είδησι, να πραγματοποιήση το παλιό μεγαλειόλο σχέδιό της της συμμαχίας ή μάλλον της Ένωσεως της αυτοκρατορίας της Δύσεως με τόν Βυζάντιο, τού οποίου τόν μέλλον προέβλεπε άσχημο. Κι' εκανε τότε κάτι καταπραητικό:

Έστειλε πρέσβεις στον Καρολομάγνο, οι οποίοι ζήτησαν απλουστάτα άπ' αυτον να δεχτή να γίνη συζυγός της. Ο Καρολομάγνος, ο οποίος ήταν τότε χήρος άπ' την τετάρτη του συζυγο τη Λουγκάρτη, κολακεύθηκε εξαιρετικά άπ' την πρότασι αυτή. Ο Φράγκος αυτός αυτοκράτωρ ήφερε κατά βάθος πως ήταν ένας βάρβαρος, ένας δυνατός πολεμιστής, μά αγροικός. Ιό ότι μιά Ελληνίς, μιά Άθηναια μάλιστα, πού την είχε διαλέξει για συζυγο του ένας αυτοκράτωρ τού Βυζαντίου μονάχη για τά χαρίσματα τού πνεύματός της και την όμορφιά της, κι' ή όποια είχε γίνει, χάρις στά χαρίσματά της αυτά, μιά αυτοκράτειρα, δυνατή και σεβάση, πού νίκησε τόν στρατιωτικό κόμμα και την άρεισι τών εικονοκλαστών, τδ ότι ή γυναίκα αυτή, ή πολύ ώραια άκόμα όπως έλεγαν, τού παράγγειλε, όστι τόν αγαπούσε, γιατί ήταν αντάξιός της όφ' όλας τάς όψεις, δ'α' αυτά τόν πλημύριζαν άπο χάρη. Τό Βυζάντιο φαινόταν τότε στίς χώρες της Δυτικής Ευρώπης σαν μιά πολιτεία παραμυθισμένη, πλημμυρισμένη άπο πολιτικό τδ κέντρου τών δυνατών πνευματών της Άσιας και της Δυτικής Ευρώπης, κληρονόμος τού πολιτισμού τών Χαλδαίων, τών Ελλήνων και τών Ρωμαίων.

Γιά όλους αυτούς τούς λόγους, ή προσφορά της Ειρήνης ένωθισσε τόν Καρολομάγνο. Έξ άλλου κι' ή πολιτική άποψις τού συνοικειώτου αυτού δέν τού ήταν καθόλου άνοστήρη. Άμα έπραγματοποιεσται τούτο τδ συνοικέσι, θα φορούσε ο ίδιος τδ στέμμα τών Κοισαρων και τού Μεγάλου Κωνσταντίνου, θα γινόταν διάδοχος τού Αυγούστου και τού Μάρκου Αύρηλιου και θα βασιλευε, όπως ο Τραιανός, σε ολόκληρο τόν κόσμο.

Ο Καρολομάγνος δέν έβισσασε καθόλου. Και διέταξε άμέσως τόν επίσκοπο της Αμιένης Ζόες και τόν κόμητα Χελιγκου τδ φύγουν για τδ Βυζάντιο για να κανονίσουν τίς λεπτομέρειες τού γαμηλιού συμβολαίου.

Η ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ένώ όμως γινόντουσαν δ'α' αυτά, ο πατριός 'Αέτιος, λυ-

τρωμένος πειά από τδ φόβο τού Σταυρακίου, χρησιμποιούσε όλη τη δύναμή του για να κάνη αυτοκράτορα τόν αδελφό του Λέοντα. Γι' αυτό είχε φροντίσει να διομαστή μόνος του στρατηγός της Θράκης και της Μακεδονίας, άν και δικαιούσε ήση τη στρατιά της Ανατολής. Άγέρως, προκλητικός, περιφρονώντας όλους τούς μεγάλους τίτλους, ο 'Αέτιος δέν είχε σε καμμιά έκτίμησι τούς άλλους άνθρώπους. Γι' αυτό οι δυσασοστήμενοι έναντιόν της Ειρήνης, σεβάρα εξωργισμένοι έναντιόν τού ευνοουμένου της, συνωμότησαν να προκαλέσουν τδ ταχύτερο τήν καταστροφή της.

Εκείνη άκριβώς την εποχή έφτασαν στην Κωνσταντινούπολι οι άπεσταλμένοι τού Καρολομάγνου για τδ γάμο της Ειρήνης.

Αυτή ήταν τώρα, ή μεγάλη, ή μόνη όπόθεσις πού ένδιέφερε την Ειρήνη. Είχε άφιερωθή ολόκληρη σ' αυτήν, άφροντας τόν 'Αέτιο να κυβερνάσθ στή θέση της, χωρίς να ένδιαφέρειται για τή δυομείνια πού είχε προκαλέσει έναντιόν του. Σκεφτόταν όχι χωρίς λόγο ότι ή έπιτυχία τού γάμου και ή ένωσις τών δυο αυτοκρατοριών, θα έκμηδένιζαν για πάντα τά σχέδια τών συνωμωτών.

Μά οι δυσκολία διπλασιασθηκαν με την άφιξη της πρεσβείας τών Φράγκων.

Όταν ο 'Αέτιος άπεληφθή πώς τδ σχέδιό της Ειρήνης και τού Καρολομάγνου άρχισαν να γίνεται πραγματικότητα, κυριεύτηκε από μι' αφάνταστη μανία, γιατί έβλεπε πώς έτσι ή οικογένειά του έκανε κάθε έλπίδα να καταλάβη τδ θρόνο.

Άπο τη μιά ώρα στην άλλη, έγινε ο πιο άδυσώπητος έχθρος της αυτοκρατείας και χρησιμποιώντας κάθε μέσον, άρχισε να προπηλαγίζει τούς άρχοντες και στο λαό έναντιόν της ένδοσεως τών δυο αυτοκρατοριών.

Δέν θα είστε πειά — έλεγε στους Βυζαντινούς — παρ'α μιά άσημαντή έπαρχία της αυτοκρατορίας τών Φράγκων. Η πολιτική τού Καρολομάγνου θέλει να υποδουλώση τήν οικουμένη...

Η Έλληνική αυτοκρατορία θα εινε γι' αυτών μιά ξένη γη, πού τήν υποδούλωσε και της όποιους τόν πλούτδ θα σάς παίρη η Δύσις. Ο Βυζαντινός 'Αέτιος να πετάξη προς τούς Φράγκους. Άν ύπακούσσε στην αυτοκράτειρα, θα σάς δώση για προικα της στον Καρολομάγνο.

Τά λόγια τού σ'αύτ'ι, μολοντί ήταν έντελώς άδύναμα, γινόντουσαν όσοσο πιστευτά άπ' τδ λαό και προσώπων άπ' τούς Ισχυρούς της αυτοκρατορίας, γιατί οι τελευταίοι, κανένας άπ' τούς όποιους είχε κόμια οργανωμένο, πίστευαν πως δ'α' μπορούσαν να καταλάβουν τήν ξεουσία. Άν ο Καρολομάγνος γινόταν αυτοκράτωρ τού Βυζαντίου, ή έλπίδες τους να έπωφεληθούν τών παραγών και τών στάσεων, για να πάρουν άνάστατα αξιώματα, θα έσθιναν για πάντα.

Αυτούς τούς άνόητους και σήδες όπολογισμούς έκαναν οι πολιτικάντηδες τού Βυζαντίου. Γιατί εινε βέβαια, πώς ο Καρολομάγνος, όστι να μεταβάλη τη Βυζαντινή αυτοκρατορία σε μιά έπαρχία τών δυτικών τού κρατων, βιαζόταν, μόλις θα γινόταν ο γάμος του με την Ειρήνη, να πάρη τόν τίτλο πού τού δέδιε τδ συνοικέσιο αυτό, να ένκατασταθ ή στο Βυζάντιο, και να συγχωνεύση τήν Ανατολική και τη Δυτική Ευρώπη σε μιά και μόνη άπέραντη αυτοκρατορία. Αυτό ήταν άλλωστε τδ όνειρο όλων τών βαρβάρων έπιδρουμένων της Ευρώπης, πρό έφ'αυτά αιώνας. Ήταν λοιπόν αδύνατον ο έκπολιτιστής τών Γαλλων και της Γερμανίας να μη θελήση να πραγματοποιήση τήν πιο προσφιλή έπιθυμία τών προγόνων του, τδ ίδιο του τδ όνειρο πενήτα ολοκληρώνων χρόνων και να φορέση πάνω από τδ δικό του στέμμα τδ στέμμα τού Βυζαντίου, τόσο άσταθής τώρα.

(Άκολουθεί)

Ο Καρολομάγνος